

Σχόλια. Ενέβαλον. ] αντί του επήλθον τῆ πόλι. Ωρακιά(ας). ] ὄψ, ὄχρεα(ας). ἢ ἐλυσεῖς. ἢ λειποψυχή(ας). ἢ ἀθυμῆ(ας). ὡς φιλοπότῳ ἢ πάλιν διαβάλλει τὸ Κρατῖνον. μὲν ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον. ἢ ἴσως ἀκολοθεῖ καὶ τὸ ὄρακιά(ας). τοιοῦτοι δὲ οἱ λειποψυχοῦντες. κρέπεθ' ἢ ἀπὸ τῆς χροῖα. Λυκόφρων δὲ τὸ ὄρακίαν, ἀντὶ τοῦ ὄχρεαν. Ερατοθένης δὲ, ὅτι ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον. ὅτι δὲ φίλικος ὁ Κρατῖνος καὶ ὄψ ἐν τῇ Πυτίνῃ λέγει ὄψως. Χ' ἄτερα ποσ' ἀπ' οἴει. ] ὡς περ ἐκπαλαγείσης τ' εἰρήνης ἐπαγγαρε τὸ, καὶ ἕτερα τοιαῦτα γέγονεν ἐν τῇ πόλει. Ἰθινυῦ. ] μίαν τῆς σὺνανελθουσῶν τῆ εἰρήνῃ. πρὸς γάμον ἀπὸ διδωσι. πορειήκαμιν δὲ, ὅτι σὺνανελκῶσιν ἀπὸ τῆς Ὀπώρας ἢ ὀρωεία. ἢ ἄν δὲ ἐταίρα. Εὐποίου (αὐτοῦ). ] ἐκ εἴπε τοὺς παῖδας, ἀλλὰ τοὺς βότρους δὲ πῶ Ὀπώραν. Διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ. ] ὅτι οἱ δὲ χρόνου ἐδίοντες ὀπώραν πολλῶν, βλασποῦν, καὶ οἱ σπουδαῖοι σίμωχῶς. ἐπεὶ οὐκ ἐδίοντες Ὀπώρας ἔδ' καὶ ἠσπύνη. πρὸς ἀμφοτέρωτα ἔπαζεν. Βληχωνίαν. ] Ἐλήχων Αθηνοὶ δὲ τοῦ βού δὲ γ. οἱ δὲ πολλοὶ ὀπώραν ἐδίοντες, εἰάν κκεῖνα Ἐληχωνίαν πείσιν. οὐ βλάσποιν. Ἐρέχοντες οὐκ γλήχωνας ὀπώρουσι. δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ ὀπώρου καρδίαν κατεδίεδα. ἴνα οὐκ ἢ δειμύτης δόπουση, γλήχωνας ἐλάμβανον. ἀλλως. οἱ ὀπώραν πολλῶν ἐδίοντες κκεῖνα πίνουσι ὑπὲρ τῶ πῆξαι πῶ τρωπῶν καὶ μὴ ναυτῶν. καὶ ἴσως οὐκ ὀπώρας πορσίσα τῶ σωμαχῶ. ἀλλως. τοὺς ἐπὶ τῶ Ὀπώρας βαρυνόμενους ἰάσθαι φασὶν εἰ δόπου βρέξαντες γλήχωνας εἰς ὕδωρ πίνουσι. ἰάσθαι γὰρ οὕτω τοὺς καρδίαν πόνους.

CHR. Ωρακιά(ας). ] Deliquium animi & pallorem notat cum dissolutione & vertigine. Illud censet Lycophron qui ὄχρεαν idem facit, ut & Eratosthenes. Grammatici etymon dant quasi ὄραν ἀμύζειν, nam pallor vultum & formam turpat. Causam vero mortis ridiculam adfert, Quia, inquit, cum Lacedaemonij primò obsiderent moenia, non sustinuit videre dolium vini plenum, effractum. Alij tamen alio genere mortis mortuum faciunt propter Bapta fabulam, & vinctum ab iis quos in Comœdia amarè perstrinxerat, in mare proiectum & demersum, titulum suæ fabulæ reipsa representasse. Τῆς ὀπώρας κατελά(ας). ] Rectè Hesyhius interpretatur σῖνουσι(ας) & κατῆζας. Vtrumque enim hîc convenit, tam ad Oporam scortum (cui τὸ ἐλαῶειν vel μύλλειν, accidens est maximè proprium) quàm ad pulegium quod κατῆζεται, & cuius succo aquæ mixto cordis dolores qui ex pomorum aut vindemiæ nimio usu a-

A sciscuntur, sanari dicuntur. hunc autem ferè sensum accipit Enarrator Græcus, quasi dicat, Censent' tu Mercuri mihi malè esse aut fore ex nimio oporæ usu. Mihi nondum placere aut satisfacere potuit ista mens. Quomodo enim malè esset ei qui iam dudum oporam non cognovit? Censent' potius, (sententiæ veniam petò pudenter) per hæc nefandam libidinem innuit, & κκεῖνα Ἐληχωνίαν fructum esse, ut ait Plautus, fullonium, vel ut hic B noster alibi, δόπουσην δρόβον, ut hic ferè sit sensus auctoris, Putasne mihi malè esse quòd tandiu (hoc est δὲ χρόνου) caruerim opora? Non, inquit ille, si Cyceon blechonijs buccam tuam offenderit, hanc enim tertiam pœnam barbatis resignat Ithyphallicus magister in Catalectis. (quæ Virgiliana non puto, nihil enim illa ad Partheniam) nam ea etiam potione recreata fuit Ceres filia suæ vestigatiæ cum monstrasset Baubo res suas. Sanè enim Ἐλήχωνας etiam esse τὸ ἐφήβειον vel feueri non nesciunt Catones. Aliàs vulgaris notitiæ herba, Oreganum quidam vocant, & Blechona quia pectoribus balatum excitat, cum eam gustant florentem; calefacit & extenuat, & viscosos crassosque humores è thorace & pulmone amolitur. Sed ad obscœna transferri etiam hic noster alibi testatur, vbi & πειθον pro horto venerio, & pulegium huc refert: nam Bœotiam pulegium abundasse constat, & hortorum culturam amasse. Postea cum de anguillis Bœotijs loquitur, fortassis alludit ad veterum, nam & ὄφεις dicitur. Ut autem Ἐληχῶ verbum est flagitiosum, sic Opora & Theoris, imò & Εἰρήνη nomina sunt aut prostibulorum aut amicarum. sophocles Theorida scortum amavit, & Opora fuit ἐταῖρα cuius nomine fabulam docuit Alexis: & Plutarchus Irenam quandam ἀρετῆ γαίρουσαν recenset lib. vi. de virtutibus mulierum. Quin & Ptolemæus Philadelphi Irenam habuit amicam constantem & σῖνα ποδνήσκουσαν. Etiam in Constitutionibus Imperatorijs Imperatoris Isaaci Angeli, vbi de nuptiis septimi gradus agitur, Irenem habes Imperatoris sororem quæ nupsit Ioanni Cantacuzeno Cæsari, quæ fortassis eadem cum solum esset propter ætatem matrimonium, ritè coniuncta postea fuit Theodoro, uti in sanctionibus Pontificiis Theodorus censuit. Nimis multa fortassis de his dicta sunt, quæ lector eruditus non assis faciet, mihi quidem, verè dicam, non satisfacio.

F Sed propera & istam quàm cito spectaculam, Duc ad Senatum, cuius & quondam fuit. TR. Felix senatus ob tuam spectaculam. Quantum vorabis iusculi per tres dies? Quàm cocta mandes ilia, & carnes boum! sed iam valebis Herme amice. MER. Τὰ quoque Mi homo faceffe letus & meminens mei. G TR. Nunc auolemus Canthare ocyus domum. MER. Frustra hicce quæris Cantharum. TR. Nam quorsum iit? MER. Currum Iouis subinit, & fulmen gerit. TR. Vnde ille suctam sumet infelix dapem? Ill ij

Αλλ' ὡς τάχιστα πῶδε πῶ ὀρωείαν, Απάραχε τῆ βελῆ λαβῶν, ἥς πέρ ποτ' ἴω. TR. Ω μακαρία σὶ βελῆ τ' ὀρωείας, Οὐκ ῥοφήσας ζωμὸν ἡμερῶν τελαίν, Οσας ἢ κατῆδη χόλικας ἐφθασῆ καὶ κρέας; Αλλ' ὦ φίλ' Ερμῆ, χαῖρε πολλά. Ερ. Καὶ σὺ γο Ω ν' εἴθε περ χείρονα ἀπιδι, καὶ μέμνησέ μου. TR. Ω καὶ τὰρ, οἴκαδ' οἴκαδ' ἀποπεπόμεισα. Ερ. Οὐκ ἐνθάδ' ὦ ταῖ ἔστι. TR. Ποῖ γὰρ οἴχεται; Ερ. Τφ' ἀρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς, ἀσραπηφορεῖ. TR. Πόθεν οὐκ ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἔξει σιτία.